Έχουν περάσει κάτι λιγότερο από εννέα χρόνια, από εκείνη την κουβέντα. Είπαμε πολλά, περάσαμε ευχάριστα, αν και, μοιραία, ξύσαμε διάφορα δυσάρεστα. Κάπως περίεργο, που ένα κομμάτι της κουβέντας βυθίστηκε στο κεφάλαιο θάνατος.

Ο Λαυρέντης, έμεινε ορφανός από πατέρα στα 15 του. Ευτυχώς η θυγατέρα του είναι ήδη 25 οπότε, λογικά, το τραύμα θα είναι μικρότερο. Αναχώρησε από τα εγκόσμια, αναπάντεχα χθες Δευτέρα τα ξημερώματα.

Ακολουθεί, η επανάληψη εκείνης της κουβέντας, έτσι σαν θύμηση, για έναν καλλιτέχνη που άφησε ένα ευαίσθητο, ευφυές, πλούσιο έργο

«Για σου φίλε μου» είπε φωναχτά, γελαστά, εγκάρδια την ώρα που περνούσα το κατώφλι της ανοικτής πόρτας του στούντιο, σε εμένα τον άγνωστό του, χωρίς να σηκωθεί από την καρέκλα του συγκρατώντας ανάμεσα στα δάκτυλα της αριστερής του παλάμης ένα μυρωδάτο πούρο που σιγόκαιγε. Για μερικούς, τούτη η συμπεριφορά είναι οικειότητα και αμεσότητα, για άλλους στα όρια της αγένειας. Επέλεξα από ένστικτο την πρώτη εξήγηση.

Χειμαρρώδης, εξωστρεφής, αποκαλυπτικός και πληθωρικός. Λαυρέντης Μαχαιρίτσας. Σκούρα ρούχα, περιποιημένα νύχια, αραιά γένια, η διακριτή μεγάλη μεσοδόντια απόσταση στους άνω κοπτήρες, διαπεραστικό βλέμμα, κομποσχοίνια στον δεξί καρπό και η χαρακτηριστική βαθιά, και όταν χρειαστεί στεντόρεια, φωνή του να δεσπόζει. Ακολουθούμε, χωρίς δυσκολία, τα μονοπάτια της σκέψης και των συναισθημάτων του.

- Σου άρεσαν οι Beatles, αλλά τραγούδησες Τζαβέλα και έγραψες μουσική με εκκλησιαστικές ρίζες. Τραγούδησες «Ζήτω τα λαϊκά κορίτσια» αλλά βρισκόμαστε στο Κολωνάκι. Ησουν καλό παιδί αλλά υπηρέτησες 5 μήνες επιπλέον στο στράτευμα από ποινές και σε απέβαλαν δύο χρόνια από τα σχολεία. Σαν πολύ αντίφαση να υπάρχει.

Οι Beatles μου άρεσαν σε μικρή ηλικία. Με τον Τζαβέλα, οι εποχές είχαν αλλάξει, μεταπολίτευση και τα λοιπά, ναι η δουλειά με τους APG είχε εδάφια από την Αποκάλυψη του Ιωάννη, όσο για τα άλλα ήμουν πολύ άτυχος. Συνωμοτούσε το σύμπαν εναντίον μου (γέλια). Δεν βρίσκω αντίφαση.

- Πάμε από την αρχή. Βόλος 1956. Εικόνες παιδικά βιώματα.

Στον Βόλο γεννήθηκα, αλλά πήγαινα μόνο τα καλοκαίρια. Βρέθηκα εκεί και μια χρονιά που ήταν άρρωστος ο πατέρας μου το ’69. Τον έχασα από νεφροπάθεια. Τζάμπα πήγε...

- Συνεπώς έχουμε το ’69 την απώλεια του πατέρα και το ’94 την απώλεια του αδελφού, όπου κυκλοφορεί το «Παράθυρα που κούρασε η θέα». Σηματοδότησαν αυτά την καλλιτεχνική σου πορεία.;

Να ήταν μόνο αυτά; Κοίταξε, όλα τούτα ενεργοποίησαν κάποια άλλα πράγματα που δεν έβγαιναν πια καλά. Εβγαιναν θριαμβευτικά. Γι΄ αυτό έκανα ένα τραγούδι που έλεγε: «η ζωή είναι σαν τοκογλύφος». Δεν σου δίνει τίποτα τζάμπα. Τότε που λες, ενώ από τη μια πήγαινα του θανατά, από την άλλη πήγαινα του θανάτου. Ενας δυνατός θάνατος σε ταρακουνάει πολύ. Εχω κάνει τις φιλοσοφίες μου. Εχω φτάσει από το Αγιο Ορος μέχρι το Θιβέτ. Μου κούνησε το κεφάλι.

- Πες τα πιο σημαντικά ερείσματα και τα πιο σπουδαία εμπόδια της ζωής σου.

Ως εμπόδια θα αναφέρω τους θανάτους. Οταν έχασα τον πατέρα μου ήμουν 15, αυτός 36. Με σημάδεψε διότι τον γούσταρα. Ηταν διευθυντής στη Συμφωνική εδώ. Τα ίδια και με τον αδελφό μου και με άλλους θανάτους που δεν θέλω να μιλώ γι΄ αυτούς γιατί δεν είναι μόνο δική μου υπόθεση. Τώρα ως ερείσματα να αναφέρω ανθρώπους που μου άλλαξαν τη σκέψη, ο Μάνος Ελευθερίου, ο Ζήσης ο Οικονόμου, ο Βαγγέλης Γερμανός με τον τρόπο τους με ξεστραβώσανε. Και οι φίλοι μου βέβαια. Τι περισσεύει τελικά; Πέντε τραγούδια να κάνεις που να μείνουν στον χρόνο και πέντε φίλους να έχεις, είσαι πετυχημένος.

- Εκανες ταξίδια συνειδητοποίησης, κυριολεκτικά ή μεταφορικά

Ναι, βέβαια, και ήταν ταξίδια που έκανα κάτω από μεγάλη πίεση. Πήγα στο Αγιο Ορος, γνώρισα ανθρώπους που με σημάδεψαν. Γνώρισα έναν παππούλη εκεί, τη μέρα που η Ελλάδα πανηγύριζε την έναρξη των Ολυμπιακών Αγώνων, ήμασταν σε ένα μπαλκόνι στις Καρυές και τα λέγαμε.

- Αν ήσουν εκείνος που έπρεπε να αποφασίσει την τέλεση των Ολυμπιακών ή όχι στην Ελλάδα τι θα αποφάσιζες;

Ασφαλώς όχι. Το ρωτάς; Η Λίνα η Νικολακοπούλου έχει πει κάτι τόσο αληθινό και όταν το θυμάμαι γελάω. «Τώρα Ολυμπιάδα, μετά Ολυμπιάδεια». Πάρα πολύ καλό.

- Το «Διδυμότειχο blues» αποτελεί ένα κομβικό σημείο στην καριέρα και στη ζωή σου. Αποτελεί και την καταγραφή της θητείας. Πώς έγραψε τους στίχους ο Γιάννης «Μπαχ» Σπυρόπουλος

Καθόμαστε και μιλούσαμε στο καφενείο, κάπου δεν θυμάμαι, και μιλάγαμε με φίλους για τις θητείες μας. Παρών και ο «Μπαχ». Ε, μετά λίγες ώρες ξαναβλεπόμαστε και μου λέει: «Πάρε αυτό». Ηταν οι στίχοι. Ο,τι είχε ακούσει το έκανε τραγούδι. Ο Γιάννης είναι πολύ έξυπνος, τρομερά εύστροφος. Πριν από το Διδυμότειχο ήμουν «το παιδί που τραγουδούσε από τους Τερμίτες». Μετά έγινα ο Λαυρέντης Μαχαιρίστας.

- Με τη Φλέρυ με τη ρόμπα στον Λυκαβηττό, με τον Παύλο στο «Ροντέο», με τον Μητροπάνο δισκογραφία. Ολότελα διαφορετικοί χαρακτήρες, καλλιτέχνες. Πες κάτι.

Η Φλέρυ ήταν δύσκολος άνθρωπος. Επρεπε να έχεις αποκωδικοποιητή για να συνεννοηθείς. Πολύ τρυφερή, πολύ γλυκιά, πολύ ερωτική, μονίμως ερωτευμένη. Η Φλέρυ ήταν από τα άτομα που με συγκλόνισαν. Με τον Παύλο Σιδηρόπουλο, όπως είπες, παίζαμε στο «Ροντέο». Τώρα, κατόπιν εορτής, το να έχεις παίξει με τον Παύλο και να ήσουν και φίλος του, είναι σημαντικό. Τότε ήταν πρόβλημα. Δεν μπορούσες να βασιστείς, πότε ερχόταν πότε όχι, ήταν αυτοκαταστροφικός. Τότε πιεζόμουν, διότι η συνεργασία μας ήταν προβληματική. Τώρα αποτελεί παλμαρέ. Ο Μητροπάνος είναι φίλος. Από τους καλύτερους ανθρώπους που έχω γνωρίσει. Ο κορυφαίος εν ζωή λαϊκός τραγουδιστής. Παρά το γεγονός ότι παίζουμε τελείως διαφορετικά πράγματα, ταιριάζω πολύ μαζί του ακόμα και καλλιτεχνικά.